

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού - Αριθμός Πέντε

Ησαΐας Σαράντα: Παρηγορείτε, Παρηγορείτε τὸν λαὸν μου

Jeff Pippenger

2023-10-25

Στους πρώτους δεκαεπτά στίχους του τεσσαρακοστού κεφαλαίου του Ησαΐα, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες τοποθετούνται προφητικώς στο τέλος τριών και ημίσεος ημερών, όπου είχαν κείμενοι νεκροί στις οδούς, ενώ ο κόσμος εχάρη. Όλοι οι προφήτες συμφωνούν μεταξύ τους, και τα προφητικά γεγονότα που παρουσιάζουν ευθυγραμμίζονται πάντοτε με τους άλλους προφήτες, διότι ο Θεός δεν είναι Θεός συγχύσεως.

Και τὰ πνεύματα τῶν προφητῶν ὑποτάσσονται εἰς τοὺς προφήτας· διότι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς ἀκαταστασίας, ἀλλὰ εἰρήνης, καθὼς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων. Α΄ Κορινθίου 14:32, 33.

Ο Παράκλητος, τον οποίο ο Ιησούς υποσχέθηκε να αποστείλει κατά την απουσία Του, τοποθετήθηκε στα πρώτα κιάλας λόγια, του πρώτου κιάλας εδαφίου, των είκοσι έξι κεφαλαίων που συγκροτούν την τελική προφητική αφήγηση του Ησαΐα. «Παρηγορείτε, παρηγορείτε τὸν λαὸν μου, λέγει ὁ Θεὸς σας». Ο κανόνας της πρώτης μνείας υπογραμμίζει ότι τα επόμενα είκοσι έξι κεφάλαια πρέπει να νοηθούν σε αναφορά προς την τέλεια και τελική εκπλήρωση του ερχομού του Παρακλήτου.

Και ἐγὼ θα παρακαλέσω τὸν Πατέρα, και θα σας δώσει ἄλλον Παράκλητο, για να μένει μαζί σας εἰς τὸν αἰῶνα.... Ἀλλὰ ὁ Παράκλητος, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο ὁ Πατὴρ θα αποστείλει ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος θα σας διδάξει τὰ πάντα και θα σας υπενθυμίσει ὅλα ὅσα σας εἶπα. Ιωάννης 14:16, 26.

Η Μεσονύκτια Κραυγή της Μίλλεριτικής ιστορίας επαναλαμβάνεται στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

«Υπάρχει ένας κόσμος κείμενος ἐν τῇ πονηρίᾳ, μέσα στην ἀπάτη και την πλάνη, στην ἴδια τῇ σκιά του θανάτου,—κοιμώμενος, κοιμώμενος. Ποιοὶ αἰσθάνονται ὠδίνες ψυχῆς για να τους αφυπνίσουν; Ποια φωνή μπορεί να τους φθάσει; Ὁ νους μου μεταφέρθηκε στο μέλλον, ὅταν θα δοθεῖ τὸ σύνθημα. “Ἴδού, ὁ Νυμφίος ἐρχεται· ἐξέλθετε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ.” Ἀλλὰ μερικοὶ θα ἔχουν καθυστερήσει να προμηθευθῶν τὸ ἔλαιο για τὴν ἀναπλήρωση τῶν λαμπάδων τους, και πολὺ ἀργὰ θα διαπιστώσουν ὅτι ὁ χαρακτήρας, ὁ ὁποῖος παριστάνεται διὰ του ελαίου, δὲν εἶναι μεταβιβάσιμος». Review and Herald, February 11, 1896.

Τίθεται τὸ ἐρώτημα: «ποια φωνή μπορεί» να «ξυπνήσει» ἐκείνους που εἶναι «κοιμισμένοι»; Ἡ «φωνή» που τους ξυπνὰ στο τεσσαρακοστὸ κεφάλαιο του Ησαΐα εἶναι ἡ «φωνή» που «βοά» στην «έρημο».

Λαλήσατε παρηγορητικῶς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ βοήσατε πρὸς αὐτήν, ὅτι ἐπληρώθη ἡ στρατεία αὐτῆς, ὅτι συνεχωρήθη ἡ ἀνομία αὐτῆς· διότι ἔλαβεν ἐκ χειρὸς Κυρίου διπλᾶ διὰ πάσας τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς. Ἡ «φωνή» τοῦ «βοῶντος» ἐν τῇ ἐρήμῳ.... Ἡσαΐας 40:2, 3.

Το μήνυμα της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου εἶναι ἐπίσης το μήνυμα της ὄψιμης βροχῆς.

«Μεταθέτετε υπερβολικά μακριά την ἔλευση του Κυρίου. Εἶδα ὅτι ἡ ὄψιμη βροχὴ ἐρχόταν τόσο [αιφνιδίως ὅσο] ἡ κραυγὴ του μεσονυκτίου, καὶ με δεκαπλάσια δύναμη.» Spalding and Magan, 5.

Ἐνα ἀπὸ τα πολλὰ σύμβολα που βρίσκονται στον Λόγο του Θεοῦ καὶ αντιπροσωπεύουν το μήνυμα της ὄψιμης βροχῆς εἶναι το σύμβολο που αναγνωρίζεται μέσω του διπλασιασμοῦ λέξεων ἢ φράσεων. Ο διπλασιασμός λέξεων ἢ φράσεων εἶναι σύμβολο της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου, ἢ του μηνύματος της ὄψιμης βροχῆς στις ἐσχάτες ἡμέρες. Ο συμβολισμός του διπλασιασμοῦ του «παρηγορεῖτε, παρηγορεῖτε» τοποθετεῖ τὸ ἀνοίγμα του τεσσαρακοστοῦ κεφαλαίου του Ησαΐα στον χρόνο της ἀναμονῆς, ὅταν το μήνυμα που παριστάνεται ὡς ἡ Κραυγὴ του Μεσονυκτίου της παραβολῆς των δέκα παρθένων πρέπει νὰ ἀναγνωριστῆ καὶ κατόπιν νὰ διακηρυχθεῖ. Κατὰ τον χρόνο ἐκεῖνο, ὁ Χριστὸς ἀποστέλλει τον Παράκλητο γιὰ νὰ ἀφυπνίσει τις κοιμώμενες παρθένες, οἱ ὁποῖες προφητικῶς παριστάνονται ὡς κοιμώμενες, καὶ σε ὀρισμένα προφητικά χωρία ὡς κοιμώμενες τον ὕπνο του θανάτου. Το πρῶτο ἐδάφιο του τεσσαρακοστοῦ κεφαλαίου του Ησαΐα εἶναι προφητικῶς τοποθετημένο τρεισήμισι συμβολικὲς ἡμέρες «μετά» τὴν ἀπογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020, διότι τότε ἀποστέλλεται ὁ Παράκλητος γιὰ νὰ ἀφυπνίσει ἐκείνους που κοιμούνται. Τρεισήμισι ἡμέρες εἶναι σύμβολο ἐρήμου, καὶ ἐκεῖ εἶναι ὅπου ἡ «φωνή» ἀρχίζει νὰ «βοᾷ».

Ἡ Ἀποκάλυψη ἑνδεκα, ὁ Ἰεζεκιήλ τριάντα ἐπτὰ, ὁ Ματθαῖος εἴκοσι πέντε, ἡ ἱστορία των Μιλλεριτών (μαζὶ με τὰ ἴδια ὀρόσημα της ἱστορίας των Μιλλεριτών που ἐμφανίζονται σε κάθε μεταρρυθμιστικὸ κίνημα), συνδυάζονται γιὰ νὰ προσδιορίσουν μιὰ «συγκεκριμένη διαδικασία» ἀφυπνίσεως των κοιμωμένων παρθένων. Ἡ διαδικασία ἀρχίζει με τὸ νὰ ἀποκοιμηθοῦν οἱ παρθένοι κατὰ τὴν ἀπογοήτευση. Ἡ περίοδος του χρόνου ἀναμονῆς, ἡ ὁποία ἀρχισε με τὴν ἀπογοήτευση, τελικὰ ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ χρόνος ἀναμονῆς. Το τελευταῖο τμήμα του χρόνου ἀναμονῆς εἶναι ἡ ἀνάπτυξη του μηνύματος της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου. Ὅταν τὸ μήνυμα ἐγκαθιδρυθεῖ, τότε κηρύττεται ἕως ὅτου φθάσει στην κορῶφωσή του, τὴν κρίση.

Ὁ ἀγγελιαφόρος που παριστάνεται ὡς ἡ «φωνή» στον Ησαΐα, ρώτησε ποιο ἦταν τὸ μήνυμα που ἔπρεπε νὰ διακηρυχθεῖ. Του ἐπιβόηκε, με συμβολικὴ γλώσσα, νὰ παρουσιάσει τὸ μήνυμα του Ἰσλάμ. Το προφητικὸ μήνυμα του Ἰσλάμ δὲν μπορεῖ νὰ διαχωριστεῖ ἀπὸ τον ἐπικείμενο νόμο της Κυριακῆς, διότι τὸ Ἰσλάμ εἶναι μιὰ δύναμη σάλπιγγας, καὶ οἱ ἐπτὰ σάλπιγγες της Ἀποκάλυψης ἀντιπροσωπεύουν τὴν κρίση του Θεοῦ ἐπάνω στις ἐξουσίες που θεσπίζουν νόμους της Κυριακῆς. Οἱ ἐξουσίες αὐτές ἦταν ἡ εἰδωλολατρικὴ Ρώμη τὸ 321, σύμβολο του δράκοντος· ἡ παπικὴ Ρώμη τὸ 538, σύμβολο του θηρίου· καὶ ὁ ἐπικείμενος νόμος της Κυριακῆς στις Ἡνωμένες Πολιτείες, σύμβολο του ψευδοπροφήτη.

Σε συνάρτηση με τον προσδιορισμὸ του περιεχομένου του μηνύματος που ἐπρόκειτο νὰ διακηρύξει ἡ «φωνή» ἡ κρᾶζουσα ἐν τῇ ἐρήμῳ, δόθηκε ἡ ὑπόσχεση ὅτι ὁ λόγος του Θεοῦ οὐδέποτε ἐκπίπτει. Ἡ «ὑπόσχεση καὶ διαβεβαίωση» ὅτι ὁ λόγος του Θεοῦ οὐδέποτε ἐκπίπτει

βρίσκεται στο ίδιο ακριβώς προφητικό πλαίσιο με εκείνο που, στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ και στο εδάφιο τρία, εκφράζεται ως εξής: «at the end it shall speak, and not lie: though it tarry, wait for it; because it will surely come, it will not tarry.» Το μήνυμα του Ισλάμ δεν θα αποτύχει ποτέ· ασφαλώς θα έλθει. Το τελευταίο εδάφιο του τεσσαρακοστού κεφαλαίου του Ησαΐα απευθύνεται σε εκείνους που αναμένουν το όραμα στον Αββακούμ.

Αλλ' εκείνοι που προσμένουν τον Κύριο θα ανανεώσουν τη δύναμή τους· θα αναβούν με πτέρυγες ως αετοί· θα τρέξουν και δεν θα αποκάμουν· και θα περιπατήσουν και δεν θα ατονήσουν. Ησαΐας 40:31.

Η «κρυμμένη ιστορία» των επτά βροντών, η οποία τώρα αποσφραγίζεται, προσδιορίζει τρία ορόσημα που αρχίζουν και τελειώνουν με μια απογοήτευση. Σε εκείνη τη συμβολική ιστορία, υπάρχουν τρία ορόσημα, χωρισμένα από δύο χρονικές περιόδους. Μια απογοήτευση εγκαινιάζει τον χρόνο της αναμονής. Ο χρόνος της αναμονής οδηγεί στο διορθωμένο μήνυμα και στην πρόρρηση της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου αρχίζει μια περίοδο διακήρυξης του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου, η οποία οδηγεί σε μια δεύτερη απογοήτευση, που παριστάνεται ως κρίση. Αυτά τα τρία βήματα, χωρισμένα από δύο χρονικές περιόδους, αντιπροσωπεύουν το Άλφα και το Ωμέγα, όπως δημιουργούνται στην εβραϊκή λέξη «αλήθεια».

Στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, ο Ιεζεκιήλ επίσης αντιπροσωπεύει τη «φωνή» του Ησαΐα σαράντα. Η φωνή στον Ησαΐα σαράντα ρωτά: «Τι να κηρύξω;» Η «φωνή» στον Ιεζεκιήλ τριάντα επτά, εδάφιο επτά, τότε «προεφήτευσεν καθώς» «προσετάχθη».

Και προεφήτευσα καθώς προσετάχτην· και ενώ προεφήτευσα, έγινε θόρυβος, και ιδού σεισμός, και τα οστά συνήλθαν, οστούν προς οστούν αυτού. Και όταν είδα, ιδού, τα νεύρα και η σάρκα ανέβηκαν επ' αυτά, και το δέρμα τα εκάλυψε από επάνω· αλλά πνοή δεν υπήρχε μέσα τους. Ιεζεκιήλ 37:7, 8.

Η πρώτη προφητεία του Ιεζεκιήλ έφερε τα οστά και τη σάρκα μαζί, αλλά δεν είχαν ακόμη ζωή. «Καί» ο Ιεζεκιήλ «προεφήτευσε καθώς» του «προσετάχθη» για δεύτερη φορά. Η δεύτερη προφητεία έφερε τα σώματα στη ζωή. Οι δύο προφητείες προτυπώνονται από τη δημιουργία του Αδάμ.

Και ο Κύριος ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο από το χώμα της γης και ενεφύσησε στους μυκτήρες αυτού πνοή ζωής· και ο άνθρωπος έγινε ψυχή ζώσα. Γένεσις 2:7.

Η διαδικασία δύο σταδίων με την οποία τα νεκρά ξηρά οστά επανέρχονται στη ζωή μνημονεύεται πρώτον κατά τη δημιουργία του Αδάμ, τονίζοντας έτσι ότι ο προφητικός Λόγος του Θεού είναι επίσης η δημιουργική Του δύναμη. Ο Θεός πρώτα «έπλασε» τον Αδάμ, και η πρώτη προφητεία του Ιεζεκιήλ συνήγαγε τα οστά και τα σώματα· έπειτα ο Θεός «ένεφύσησεν εις τούς μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής, και έγένετο ὁ ἄνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν».

Η δεύτερη προφητεία του Ιεζεκιήλ απευθυνόταν «προς τον άνεμο», όχι προς τα οστά, διότι του ειπώθηκε να «είπη προς τον άνεμο», «Έλθε από τους τέσσερις ανέμους, πνεύμα, και εμφύσησον επί τους φονευμένους τούτους, διά να αναζήσωσι». Η δεύτερη προφητεία του Ιεζεκιήλ, η οποία

ζωοποιεί τα νεκρά σώματα ώστε να καταστούν μέγα στράτευμα, απευθυνόταν όχι προς τα νεκρά σώματα, αλλά προς τον άνεμο. Ήταν προσταγή προς τον άνεμο να εμφυσήσει επί τα σώματα. Η πρώτη φορά που αναφέρεται η λέξη «πνοή» στον Λόγο του Θεού είναι κατά τη δημιουργία του Αδάμ, και εκεί ορίζεται ως η πνοή της ζωής· και εκείνο που εισάγει ζωή στα νεκρά σώματα προέρχεται από τους τέσσερις ανέμους.

«Οι άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, που παριστάνονται ως ένα εξαγριωμένο άλογο το οποίο επιδιώκει να λυθεί και να ορμήσει πάνω στην επιφάνεια ολόκληρης της γης, φέροντας στον δρόμο του καταστροφή και θάνατο.

«Θα κοιμόμαστε στο ίδιο το χείλος του αιώνιου κόσμου; Θα είμαστε νωθροί και ψυχροί και νεκροί; Ω, είτε να είχαμε στις εκκλησίες μας το Πνεύμα και την πνοή του Θεού εμφυσημένα στον λαό Του, ώστε να σταθούν στα πόδια τους και να ζήσουν.» Manuscript Releases, τόμος 20, 217.

Τα δύο ερωτήματα εδώ είναι: θα κοιμηθούμε και θα είμαστε νεκροί; ... δύο όροι για την ίδια προφητική κατάσταση. Το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων που συγκρατούνται από αγγέλους είναι το μήνυμα που κάνει την πνοή του Θεού να εισέλθει στους νεκρούς και τους κάνει να σηκωθούν και να ζήσουν. Το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων είναι το μήνυμα του οργισμένου ίππου του Ισλάμ. Το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων στο βιβλίο της Αποκάλυψης είναι το μήνυμα της σφράγισης. Το μήνυμα της σφράγισης της Αποκάλυψης, κεφάλαιο επτά, εδάφια ένα έως τρία, είναι το μήνυμα που προσδιορίζει ότι οι τέσσερις άνεμοι συγκρατούνται, έως ότου σφραγισθούν οι δούλοι του Θεού.

Και μετὰ ταῦτα εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς, μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μήτε ἐπὶ παντὸς δένδρου. Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα τὴν σφραγίδα τοῦ ζῶντος Θεοῦ· καὶ ἔκραξεν μετὰ φωνῆς μεγάλης πρὸς τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη νὰ βλάψωσι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, λέγων· Μὴ βλάψητε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, ἕως οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. Αποκάλυψις 7:1–3.

Η δεύτερη προφητεία του Ιεζεκιήλ απευθυνόταν προς τον άνεμο, και η ζωή την οποία ο άνεμος μετέδωσε στα σώματα προήλθε από το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων. Στα εδάφια οκτώ έως δέκα, στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, οι λέξεις που αποδίδονται είτε ως «άνεμος» είτε ως «πνοή» είναι, σε κάθε εμφάνισή τους, η ίδια εβραϊκή λέξη. Ο Θεός ενεφύσησε στον Αδάμ την πνοή της ζωής, και στον Ιεζεκιήλ η πνοή της ζωής είναι το μήνυμα της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, το οποίο προέρχεται από τους τέσσερις ανέμους. Το μήνυμα αυτό μεταδίδει τη δημιουργική δύναμη του Θεού στα σώματα που έχουν συναχθεί στην κοιλάδα του θανάτου διά του πρώτου μηνύματος. Το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων είναι το μήνυμα του Ισλάμ, το οποίο επιφέρει κρίση επί των Ηνωμένων Πολιτειών εξαιτίας του νόμου της Κυριακής. Είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Η κεκρυμμένη ιστορία των επτά βροντών αρχίζει με μία απογοήτευση, η οποία εγκαινιάζει τον χρόνο της καθυστέρησης. Στην Αποκάλυψη ένδεκα, όταν οι δύο προφήτες θανατώθηκαν στις 18

Ιουλίου 2020, άρχισε ο χρόνος της καθυστέρησης. Ο Ιεζεκιήλ ήταν μεταξύ των νεκρών όταν ο Κύριος ρώτησε τον Ιεζεκιήλ αν οι δύο μάρτυρες που είναι νεκροί στην οδό μπορούσαν να ζήσουν.

Η χείρ του Κυρίου ήτο επ' εμέ και με εξήγαγεν εν τω πνεύματι του Κυρίου και με έθεσεν εν μέσω της πεδιάδος, ήτις ήτο πλήρης οστέων· και με περιέφερον κύκλω αυτών· και ιδού, ήσαν πάμπολλα επί του προσώπου της πεδιάδος· και ιδού, ήσαν κατάξηρα σφόδρα. Και είπε προς εμέ, Υιέ ανθρώπου, δύνανται τα οστά ταύτα να αναζήσωσι; Και απεκρίθην, Ω Κύριε Θεέ, συ εξεύρεις. Ιεζεκιήλ 37:1–3.

Στο έβδομο εδάφιο, όταν ο Ιεζεκιήλ εκφέρει την πρώτη από τις δύο προφητείες, το μήνυμα ήταν απλώς: «Ω ξηρά οστά, ακούσατε τον λόγον του Κυρίου». Ο Ιωάννης, στην Αποκάλυψη, καταγράφει: «μακάριοι όσοι ακούουν τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου». Ο Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύει τα νεκρά ξηρά οστά που είναι μακάριοι, ως εκείνοι που ακούν την εντολή του Ιεζεκιήλ να ακούσουν τον Λόγο του Κυρίου, και ο Λόγος Αυτού είναι Αλήθεια. Στο δεύτερο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ περιγράφεται η εμπειρία εκείνων που ακούν τον λόγο του Θεού.

Και είπέ μοι· Υιέ ανθρώπου, στήθι επί τούς πόδας σου, και θέλω λαλήσαι πρὸς σέ. Και τὸ πνεῦμα εἰσηλθεν εἰς ἐμέ ὅτε ἐλάλησε πρὸς μέ, και με ἔστησεν ἐπὶ τούς πόδας μου, και ἤκουσα τὸν λαλόντα πρὸς με. Ιεζεκιήλ 2:1, 2.

Στην ενδέκατη Αποκάλυψη, όταν τα νεκρά σώματα ακούουν τον Λόγο του Κυρίου, ο Παράκλητος εισέρχεται μέσα τους και στέκονται στα πόδια τους. Είναι ο Παράκλητος που τα θέτει στα πόδια τους.

Και μετά τρεις ημέρες και ήμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσηλθεν εἰς αὐτούς, και ἐστάθησαν ἐπὶ τούς πόδας αὐτῶν· και φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τούς θεωροῦντας αὐτούς. Αποκάλυψις 11:11.

Η ανόρθωση των νεκρών είναι το πρώτο στάδιο, σε μια διαδικασία δύο σταδίων που τους ανυψώνει από τους τάφους τους ώστε να γίνουν το λάβαρο που υψώνεται κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής. Όταν στέκονται στο ενδέκατο κεφάλαιο, «μέγας φόβος» επιπίπτει επί εκείνους που τους βλέπουν.

Και θέλει διαβῆ εἰς τὸ ὄχυρωμά του ἀπὸ φόβου, και οἱ ἄρχοντές του θέλουσι φοβηθῆ ἐξ αἰτίας τοῦ λαβάρου, λέγει Κύριος, τοῦ ὁποίου τὸ πῦρ εἶναι ἐν Σιών και ἡ κάμινος αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἡσαΐας 31:9.

Το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στην ιστορία των Μιλλεριτών ήταν το δεύτερο μέρος του μηνύματος του δευτέρου αγγέλου. Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου προκάλεσε έναν διαχωρισμό των Μιλλεριτών από τις εκκλησίες που τότε ταυτοποιήθηκαν ως οι θυγατέρες της Βαβυλώνας, και οι πιστοί εκλήθησαν να εξέλθουν, ώστε να έλθουν και να σταθούν μαζί με τους Μιλλερίτες. Ένα «σώμα» πιστών σχηματίστηκε διά του μηνύματος εκείνου, και έπειτα το δεύτερο βήμα ήταν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο ενώθηκε με το δεύτερο μήνυμα και του προσέθεσε δύναμη. Τότε οι Μιλλερίτες έγιναν ένα ισχυρό στράτευμα που μετέφερε το μήνυμα σαν παλιρροϊκό κύμα σε όλη τη χώρα. Αυτή η διαδικασία δύο βημάτων είναι οι δύο φωνές της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ, και είναι η ταυτόσημη διαδικασία της αναστάσεως των νεκρών ξηρών

οστών στον Ιεζεκιήλ, οι οποίοι εφονεύθησαν στην οδό της Αποκαλύψεως ένδεκα.

«Άγγελοι εστάλησαν να συνδράμουν τον ισχυρό άγγελο από τον ουρανό, και άκουσα φωνές που έμοιαζαν να αντηχούν παντού: Εξέλθετε εξ αυτής, λαέ μου, διά να μη συμμετάσχετε εις τας αμαρτίας αυτής και διά να μη λάβετε εκ των πληγών αυτής· διότι αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ο Θεός ενεθυμήθη τας ανομίας αυτής. Το μήνυμα τούτο εφαινετο να αποτελεί προσθήκη εις το τρίτον μήνυμα και να ενώνεται με αυτό, καθώς η κραυγή του μεσονυκτίου ενώθηκε με το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου το 1844.» *Spiritual Gifts*, τόμος 1, 195, 196.

Το πρώτο ορόσημο στην κρυμμένη ιστορία των επτά βροντών είναι η απογοήτευση που εγκαινιάζει τον χρόνο της καθυστερήσεως. Ο χρόνος της καθυστερήσεως είναι μια χρονική περίοδος που παριστάνεται ως τρεισήμισι ημέρες, οι οποίες αποτελούν σύμβολο της ερήμου. Στο τέλος των σαράντα ετών περιπλανήσεως στην έρημο, ο Ιησούς του Ναυή οδήγησε ένα ισχυρό στράτευμα στη Γη της Επαγγελίας. Στο τέλος των τρεισήμισι ημερών, ο Ιεζεκιήλ μεταφέρεται στην κοιλάδα του θανάτου και λαμβάνει εντολή να προστάξει τα νεκρά σώματα να «ακούσουν τον λόγο του Κυρίου». Ο Ιεζεκιήλ είναι «φωνή» βοώντος εν τη ερήμω. Η εντολή να ακούσουν τον Λόγο του Κυρίου συναρμολογεί τα μέλη του σώματος, αλλά δεν έχουν ακόμη ζωή, δεν είναι ακόμη στράτευμα, δεν είναι ακόμη σφραγισμένοι. Ο «λόγος του Κυρίου» που λαλείται από τον Ιεζεκιήλ στο δεύτερο κεφάλαιο προσδιορίζει ότι, όταν ο Παράκλητος φθάνει, ο λαός του Θεού στέκεται όρθιος, ενώ συγχρόνως ακούει τον Λόγο του Κυρίου. Ο Χριστός υποσχέθηκε ότι θα έστελνε τον Παράκλητο τρεισήμισι ημέρες αφού φονεύθηκαν στον δρόμο.

Μόλις σταθούν όρθια, στα σώματα «που δεν είναι ακόμη ζωντανά» πρόκειται να δοθεί μία δεύτερη προφητεία. Η «φωνή βοώντος εν τη ερήμω» στον Ησαΐα ρωτά ποια είναι η προφητεία που καλείται να βοήσει; Το «μήνυμα» που τόσο ο Ιεζεκιήλ όσο και η «φωνή» του Ησαΐα σαράντα διατάσσονται να παρουσιάσουν, είναι το μήνυμα του Ισλάμ. Όταν εκείνη η προφητεία παραδοθεί, ο «Αδάμ» έρχεται στη ζωή ως ισχυρό στράτευμα. Οι δύο ζώντες μάρτυρες τότε διακηρύσσουν το μήνυμα της κρίσεως του Ισλάμ επί των Ηνωμένων Πολιτειών, εξαιτίας της ψηφίσεως του προσεχώς ερχομένου νόμου της Κυριακής. Η κρίση του νόμου της Κυριακής είναι το τρίτο waymark της κρυμμένης ιστορίας των επτά βροντών. Όταν αυτή εκπληρωθεί, το στράτευμα υψώνεται ως σημαία προς τον ουρανό και παριστάνεται στην Αποκάλυψη δεκατέσσερα.

«Έχω μια εμπειρία στα μηνύματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου. Οι άγγελοι παριστάνονται να πετούν στο μεσουράνημα, διακηρύττοντας στον κόσμο ένα μήνυμα προειδοποίησεως και έχοντας άμεση σχέση με τον λαό που ζει στις έσχατες ημέρες της ιστορίας της γης αυτής. Κανείς δεν ακούει τη φωνή αυτών των αγγέλων, διότι αποτελούν σύμβολο που παριστάνει τον λαό του Θεού, ο οποίος εργάζεται σε αρμονία με το σύμπαν του ουρανού. Άνδρες και γυναίκες, φωτισμένοι από το Πνεύμα του Θεού και αγιασμένοι διά της αληθείας, διακηρύττουν τα τρία μηνύματα κατά τη σειρά τους.» *Selected Messages*, βιβλίο 2, 387.

Το λάβαρον που υψώνεται είναι ο τρίτος άγγελος, ο οποίος πετά στο μέσον του ουρανού, προειδοποιώντας την ανθρωπότητα να μη δεχθεί το χάραγμα του θηρίου. Το ισχυρό στράτευμα εξακολουθεί να παρουσιάζει αυτό το μήνυμα στον κόσμο, έως ότου εγερθεί ο Μιχαήλ και λήξει η

περίοδος δοκιμασίας του ανθρώπου.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἠκούσθη κραυγὴ· Ἴδου, ὁ νυμφίος ἔρχεται· ἐξέλθετε εἰς συνάντησιν αὐτοῦ. Ματθαῖος 25:6.